

Budapestre vonatkozó ujságcikkek

Szerző: *Karinthy Frigyes*
Cím: *Családfentartó 1924-ben
Budapesten*

Forrás: *Az Est*

Bm
(Hely)

1924. 7. 18.
(Idő)

(Köt. v. füz.) (Oldal)

Osztályozás

308

Hely

Idő

"1924"

Személy

Helyszám

Családfentartó 1924-ben Budapesten

Nevem Akárki Benő. Foglalkozásom, mondjuk, kereskedő. Bár iparosnak is nevezhetném magam, mert amit eladok, magam készítem; mégis inkább vagyok kereskedő, mert eladni nehezebb azt, amit készítek, mint készíteni: képességeim ennek megfelelően, inkább kereskedői irányban fejlődtek ki.

Mindegy — hangsúlyozni csak azt akarom, hogy a középosztályhoz tartozom. Szerény, de szigorú polgári erkölcsű családból kerültem ki, apám ügyvéd volt, nagyapám orvos. Ennek megfelelően polgárok között nevelkedtem; érettségiztem, voltam majálison, jártam teniszezni, télen korcsolyáztam, nyáron nyaraltam.

Feleségemmel, annak rendje és módja szerint, táncestélyen ismerkedtem meg; voltunk az Angol Parkban, megnéztük a vendégszereplő németeket, főpróbára is elmentünk, uzsonnáztunk az Augusztinál, felrándultunk két napra Bécsbe.

Most van két gyermekem, egy fiú meg egy leány. Kilenc éves és tíz éves.

Polgári életet élünk. Van négy szobánk, gáz, villany, telefon. Személyeztünk: szakácsné, szobalány, nevelőnő.

Családom ebből a hét emberből áll.

Napjaink így múlnak:

A feleségem felkel féltíz felé, — nem mintha lusta volna, de gyenge a szer-

vezete állítólag, a házi orvos sok alvást ajánl. A gyerekek télen ilyenkor iskolában vannak, nyáron kint a Balatonban. A személyzettel nincs sok baj, hála istennek, hat éve vannak nálunk, mindegyik tudja a dolgát. Felöltözik, gondosan, mint jómódu polgárosszonyhoz illik, bemegy a városba, vásárolni, nézelődni. Beszól a szüleihez. Dél felé kicsit kimegy a korzóra. Találkozik a barátnőivel. Remélem csak barátnőivel. Kettő felé hazajön, megebédel. Ebéd után alszik négyig. Négykor angol órát vesz. Utána kicsit zongorázik, olvas, uzsonna után barátnőihez megy — remélem, csak a barátnőihez — beszélgetni, életről, irodalomról, erről-arról. Nyolc felé hazajön, intézkedik vacsoráról, gyerekekről. Ilyenkor találkozik velem is. Töbnyire vendéglőben vacsorázunk, aztán színházba, vagy kávéházba, vagy ismerőseinkhez megyünk.

A kislányom nyolckor iskolában van. Tizenkettőkor megy érte a nevelőnő. Rendesen előbb ebédelnek, mint mi. Ebéd után lecke, aztán zongoraóra, francia óra. Uzsonna után séta, játék, barátnők. Nyolckor vacsora. Vacsora után olvasás. Fél tízkor lefekszik.

A kisfiam napja is körülbelül ilyen, csak zongora helyett tornaóra, vívólecke van — séta helyett futballozni jár a rétre.

A szakácsné hétkor kel. Lemegy bevásárolni, — este cédulán értesítik, hogy mi lesz ebédre — aztán főz. Délben behozza az elszámolást. Délután, ha a konyhával végzett, házidolgokat intéz el, mosás, varrás stb. Vacsora után visszavonul, magánéletet él.

A szobalány reggel takarít, délben tálal, este megágyaz. Többet nem tudok róla.

A nevelőnő reggel elkíséri a gyerekeket iskolába. Délig varrogat nekik. Délben értük meg. Ebéd után átnézi a leckéjüket, elkíséri őket órára, sétálni. Este mesél nekik, lefekteti őket.

Én félnyolckor kelek. Gyorsan felöltözöm. Bemegyek a műhelybe. Dolgozni kellene, meg kellene csinálni azt a régen megrendelt micsodát, de ahhoz, hogy elkészüljek, legalább egy hét kel-

lene. Nekem pedig holnapra kell a pénz, mert ki kell fizetni a villanyt, a gázt, a francia tanárt, az angol tanárt, a vívótanárt, a szobalányt, a szakácsnét, a nevelőnőt, a manikűrt, a mosószámlát, a ruhaszámlát, a telefonszámlát, a szerelőszámlát, a drogériaszámlát, a tandíjat, a házbért, a kocsit, a színházat, a vendéglőt, a parkot, a huzatot, a liftet, a lépcsőt, a kövezetet, a különbözetet — és valamit, úgy-e, az ember a gyerekeknek is visz, azonkívül szegény ember, igazán adhatnánk neki valamit, alig tudja eltartani magát, már negyedszer volt itt.

Tehát nem csinalhatom meg azt a dolgot, valamit kisebbet talán, de arra is kellene kérni előleget, el kellene menni a Kenceficéhez, az ám, de nincs otthon, az ám, otthon van, de mit gondolok, neki sincs, hogy gondolom én azt, ilyen rettenetes gazdasági viszonyok közt. Jöjjenek egy óra múlva, jöjjenek két óra múlva, jöjjenek holnap. Majd telefonálják, majd telefonál. Azt a kisebbiket lehetne, de azért nem adhat ennyit. A nagyobbikról majd beszélni fog a méltóságos úrral, ha megjön. Háromkor szólják be hozzá.

Jó, legfeljebb nem megyek haza ebédelni, telefonálok, édes fiam, nem jöhetnek haza, dolgom van. Háromkor beszólok, ja, a Kótyonfityék meggondolták. Jöjjön ki velem Rákospalotára. Na de ilyet! Rákospalotára? Hja, barátom, ma nem olyan világot élünk! Aki ke-